

יצרף לממלכתו כמיליון ורבע פלסטינים, תושבי הרצועה והגדה, הרואים כי אש"ף את הנהגתם הלאומית, ושוראו כממך - אחרי הפכם כזה - בוגד בזוי כי פלסטינים, בעניין הערבי ובאיטלאם.

הנה כי כן, חשבון פשוט של רוח הפסד, מבחינת המלך: בצד הרווח: שתי רצועות ארץ המנותקות מירדן באופן פיסית. בצד ההפסד: אובדן הק צבות-העתק מידי הארצות הערביות, הפיכתו מחדש לבוגד וליעד של מדינת-העצמה, צירוף אוכלוסייה פלסטינית עוינת לממלכתו (שבה יהיו אז הפלסטיניות יותר משני שלישים), הצורך להקים בגדה וברצועה מישטר-טור מישטרתי (לפי מצע מילגת-העבודה, התור בע פירון השטחים האלה, אסור יהיה להכניס אליהן צבא).

אכן, פרס מציע לחוספיון בדיוק את התפקיד שהוא דוחה אותו: שהמלך יהיה קבלן-מישנה לענייני מישטר רח וריכוזי בשאריות הגדה והרצועה, כדי להקל על ה"שולטון הישראלי את היסוד העם הפלסטיני. צריך אדם להיות נאיבי מאוד ובלתי-מתחכם מאוד כדי להאמין שהמלך יקבל הצעה שכזאת.

אשר מכריו המלך השכם הערב שאינו מעלה על דעתו הצטרפות למומה כזאת, מחייכים

החליט מה יהיה עתידם של הפלסטינים. "אין זה עניינה של ישראל להחליט מה יהיה עתידם של הפלסטינים." הפלסטינים מסוגלים, מן הסתם, לייצג את עצמם בצורה הולמת יותר מאשר כל גורם אחר בעולם הערבי כולו. האם זה נכון? האם זה סביר? זה גם כרוך ונמם סביר, מבחינת האינטרסים של המלך. אבל פרס מחייך, לך תאמין לערבי.

"אופציה" נוגדת את ה- אינטרס של המלך חוסיין. האם היא תואמת לפחות את ה- אינטרס של ישראל? כל בר-דעת מבין כי יש כאן סיכסוך בין שני עמים, ושסיכסוך זה לא יסתיים כל עוד אחד משני העמים לא יקבל את הפיתרון המוצע. "אופציה" מונעת זאת.

שמעתי פעם מפי אחד האנשים הבכירים ביותר במפלגת-העבודה את התסריט הבא: "אין לנו אשליות לגבי המלך חוסיין, הוא לא יחזיק מעמד לאורך ימים, אבל זה לא חשוב. אנחנו זקוקים למלך רק בשלב החתימה, אחרי שחתם על שלום, הוא לא יהיה חשוב לנו. לא איכפת לנו שיפול."

אז תקום בירדן ממשלה פלסטינית, והכל יבוא על מקומו בי שלום. קשה לי להעלות על דעתך תיאוריה מסוכנת יותר.

שישיוט מחר (על פי תפיסת ריט זה) בירדן - אש"ף.

ישנה דומה נשמעת בפי כמה ממנהיגי המערך, המודים כי שיחות פרטיות בכך שאין כל סיכוי ל"אופציה הירדנית". אבל, הם אומרים, "זה מאפשר כמה צעדים ראשונים. נעשה הסכם ביניים עם חוסיין." מה זה הסכם-ביניים? פירושו שמחזירים חלקים מן הגדה למלך, מבלי להגיע לשלום של ממש. לעומת הגישה של קמפ-דייוויד, זהו צעד לאחור.

ליתר דיוק: זהו צעד אל תוך מכוי סתום, בדיעה מראש שאין הדרך מובילה לשום מקום.

אין כל סיכוי שהמלך יסכים גם לכך, שכן, למה לו? הרי גם ב- מיקרה זה, יצטרך לפעול כשוטר. אילו זה היה אפשרי - זה היה רע, ולמרות "שזה רע - אין זה אפשרי."

אם כן, האם ראשי המערך הם כסילים? האם הם דבקים בגישה שאבד עליה הכלח? האין הם רואים שזהו מירשם לכישלון? זה נכון לגבי חלק מהם. אך אין זה נכון לגבי כולם.

אני חושד בכמה וכמה מראשי המערך שהם מבצעים בתחום זה תכסיס ציני של גניבת-הדעת. הם יודעים שאין כל ממש ב"אופציה" המהוללת. ברוך להם לגמרי כי יום אחריו הבחירות יצטרפו להשליך אותה לסל-הניירות.

אבל הם דבקים בה, מפני שזוהי סיטמה נוחה. האמת הפשוטה היא שאין למערך שום תוכנית ככלכל. זכה-הערך תוכנית - טובה המידה, מידה לאמינות, רבת-רושם, הפרת-תוכן. בעזרת המילה אפשר ללכת ל- בחירות, אפשר לאחוז את עיני ה- בוחרים, אפשר לנסות לבלבל את מוחם של עיתונאים וזים ומקר מיים, בורים או ציניים, אפשר לקשקש באוזני מדינאים זרים, ה- יודעים שזוהי שטות אך המבקשים לעזור למערך פני מלי הליכוד הנוראי.

יום אחריו הבחירות יתברר כי אלה הם דיבורי-הבל. אבל אז זה כבר לא יהיה חשוב. המערך יהיה

'Any future change in Israeli attitudes will be born of need, not of a change of persons'

בשילטון. ואז - בעזרת השם - הוא יתחיל לחשוב מה לעשות, אם לעשות. נהיה פרגמטיים, מבטיחים ה- מפוכחים שבין מנהיגי המערך, כי שיחות פרטיות, להיות פרגמטיים - פירושו לפעול כמי תוכנית, כמי תפיסה יסודית, תוך תגובה על לחצים והיענות לרצונם של אחרים.

ל העניין דומה להלצה ה- ידועה על האיש המחפש כי לילה מטבע מתחת לפנס בפנינת רחוב. "האם איבדת את המטבע כאן?" שואל עובר-אורח. "לא, משיב המחפש, "אני בדתי אותה כפינה השנייה. אכזר שם אין פנס."

מטבע השלום מונחת כפינה שבה נגשיתו דרכי ישראל והפלסטינים. אבל המערך מסרב לחפש שם. מפני ששורת שם אפלת אי-הפופולריות. נוח יותר לחפש מתחת לפנס הפופולרי ששמו "אופציה ירדנית". אלא ששום מטבע אינו מצוי שם.

(המשך ממעמד 30)

חצי השנה הקרובה, עד לבחירות, יוקמו עוד עשר התנחלויות בשטח חים המוחזקים, נוסף על ששה "מיצפורים" בגבול המשולש ושש היאחזויות בגבול הר-החברון.

המועמד לראשות-הממשלה, שימ' עון פרס, הכריז בלונדון: "לא נפי רק התנחלויות!" בכך נתן פרס די חופשית לשרון, האיתות הברור: כל אשר תצליח להושיב עד יולי, ולוא גם למראית עין בלבד, יוחזק ויחזק על-ידי ממשלת-המערך.

סיכנות-הירי. בימי המנדט היו הבריטים משוכנעים שקיים שיתוף-פעולה סודי הדוק בין ה- סוכנות-היהודית וה"פורשים" מבי חזנה מעשית זה לא היה נכון. מן חוץ לתקופה הקצרה של קיום "תנועת-המר"י, שהיתה מוסד-לתי אום בין שלוש המחנות (ההגנה, אצ"ל ולח"י), אך באופן אובייקטיבי בי זה היה נכון: מעשי הסוכנות, שאיימה על הבריטים שאם לא ייענו דרישותיה ישתלטו הטורקים טים על היישוב, השלימו את פעור לות ה"פורשים", שעזרו לסוכנות להגיע לשילטון.

כדיברי אחד מיריביו של מנחם בגין באותה תקופה: "אצ"ל הוא סוכנות-הירי של הסוכנות היהודית."

כיום קיים שיתוף-פעולה מעין זה בין אריק שרון ושימ'עון פרס. אריק מקים התנחלויות בשיטת ה- סרט הנע, פרס מאשר מראש שלא יפנה אותן בעוד כמה חודשים.

העלומה היא איך מתיישבת גיר שה זו עם מצע המערך, הדוגל ב"אופציה ירדנית", שבמסגרתה יוחזרו למלך חוסיין, השטחים ה- מאוכלסים (ראו הודו) - אותם השטחים שאריק מאללס אותם עתה ביהודים.

דמיון-לא-יפגין. מקדמה על חשבון העתיד כבר ניתנה השבוע על-ידי מתחלי הפיתוח.

אחרי שוועדת-הכספים של הכנ- סת החליטה לקצץ את המענק ה- עצום שהובטח להם תמורת פינוי ששקט, בבחינת דמי-לא-יפגין, הור דיעו המתנחלים שימנעו את הגש- מת חזות-השלום עם מצריים בזמן. על פי החוזה, צריכה הפיתחה להמסר למצרים, ריקה מאדם, כי מארס 1982, הודיעו המתנחלים: יהיו דרושים עוד שמונה חודשים לפינוי.

ממשלת המערך, שתצטרך להג- שים את החוזה שעליו תתמה ממ- שלת הליכוד, תמצא את עצמה בין הפטיש והסדן: אם תפר את החז- זה עם מצריים תגרום להתמוטטות מדינית וביטחונית, שאין לשער את עוצמת תוצאותיה. אם תרצה לקיים את החוזה בזמן, תצטרך לשלם שוחד כביר נוסף למתנחלים.

יש בכך צדק מוסרי מסוים - מתנחלים לבוא לפיתחה, והוא שי- החליל על הקמת העיר ימת, ראש- הממשלה שימנעו פרס יצטרך לאכול את הדיישה שבישל חבר צמרת-המערך, שימנעו פרס.

את החשבון ישלם הציבור כולו.

יחסים מרחביים

נראה חדש בפיסגה

העיתונים הודיעו על

החלטות קיצוניות. האמת

היתה הפוכה

צפויות החלטות קיצוניות! "הכריז הארץ, בדיעה על ועידת הפיסגה של המדינות המוסלמיות, שהתכנסה השבוע במכה. שאר עיי תוני ישראל נקטו אותו קו. באווירה של הרעלת-הבארות ו-

דיסאינפורמציה, הקיימת במדינת ישראל בכל הנוגע למתרחש סביב במרחב, התקבלה ידיעה זו כדבר מובן מאליו. כתבים-כסילים דיברו על רצון המוסלמים להכי ריז על "ג'יהאד" (מילחמת-קודש) נגד ישראל.

עיקרי השלום. מומחים אובייקטיביים ידעו כי קורה בדיוק ההיפך. הפיסגה נקטה בעמדה מתונה.

למעשה הניחו שרי-החוץ של מדינות-הפיסגה על שולחן הוועדה מיסמך שחור על עיקרי ההחלטות של ועידת-הפיסגה הערבית שנער- כה בבגדאד, בסוף 1977. גם החל- סות אלה תוארו בשעתו על-ידי מנחם בגין ועיתוני ישראל כאילו היו "קיצוניות", בעוד שהיו, למ- עשה, ביטוי למהפך מחשבתי לק- ראת השלום.

כמו בבגדאד, הוצע לוועידת הפיסגה המוסלמית להחליט על העיקרים הבאים:

● נכונות לשלום צודק ובר- קיימא.

● נסיגת ישראל מכל השטחים שכבשה ב-1967.

● הקמת מדינה פלסטינית ב- גדה וברצועה, שבירחה תהיה ב- ירושלים.

● זכות-השיבה של הפליטים.

● התנגדות לכל הסכם גפרד של מדינה ערבית אחת עם ישראל.

● הדרך לפשרה: הצעה זו מבטאת את המהפך בעולם הערבי, מפני ששוב אינה קוראת לחיסול ישראל ולהקמת מדינה פלסטינית

בכל שיטחה של ארץ-ישראל. אף שאין מנהיגים הערביים מוכנים עדיין להזכיר בהקשר זה את שמה המפורש של ישראל, ברור להל- סין כי השלום הצודק ובר-הקיימא יהיה עם ישראל, כמדינה ריבונית. על הקמת מדינה פלסטינית ב- גדה וברצועה קיים עתה קונסנ- זוס עולמי.

ועידת-המוסלמית אינה יכולה לור תר על ירושלים - הנושא העי- קרי המאחר כיום את כל 800 מיל- יון המוסלמים בעולם, אך ברור כי הכוונה היא לירושלים המיוחדת, וכי ניתן על פי נוסח זה להגיע לפשרה שתשאיר על כנה את אה- דותה העירונית של ירושלים. הדי- בורים על "שיחורור" הם דיבורים ריקים.

זכות-השיבה של הפליטים ליש- ראל היא עניין עקרוני. בפועל מר- דים כל המנהיגים הערביים כי ניתן להחזיר רק מיספר סימלי, וכי ה- אחרים יסתפקו בפיצויים ובשיבה למדינה הפלסטינית.

התנגדות לקמפ-דייוויד היא מוח- לטת, אך ההתנגדות אינה לעצם רעיון-השלום, אלא לשלום הנפרד שכתב אנוור אל-סאדאת. לדעת שאר המנהיגים הערביים דאג אל- סאדאת לטובת עצמו והפקיר את שאר המדינות העמים הערביים, שנותרו במלחמה בלי גיבוי מצרי.

מהר ורץ. אין ספק שכל המומ- חים בעולם, מחוץ לישראל, מבי- גים את הגישה הערבית כך. ביגיל מחויבותה הגוברת של הממשלה האמריקאית החדשה כלפי סודיה, שעמיה קשורים כמה מראשיה קשר הדוק, לא תוכל זו להתעלם מכך. ההזרה השבוע השגריר האמרי- קאי היוצא בסעודיה, ג'ון וסט: "אם לא תתקבל עצה זו (לפתוח בהיבדרות עם אש"ף) יודדו ה- יחסים שלנו עם סעודיה. הם עלו- לים להידרדר בצורה מהירה מאוד ורעה מאוד."

הוסיף השגריר: "קשה מאוד להצדיק או אף להסביר באוזני ה- סעודים ושאר הערבים את סירר- בנו להיבדר עם אש"ף, או אף להקשיב לו, או לנהל עימו כל דר- שיח שהוא". נראה כי אזהרה זו תמצא אוזן קשבת בווישינגטון.